

Elvin Post

Geboren verliezers

Anthos|Amsterdam

I

Twee weken geleden – het was de tot dan toe heetste dag van de zomer geweest – had hij haar voor het eerst ontmoet. Nou ja, ontmoet... ze wás er gewoon ineens, vlak voor zijn tafel, vriendelijk glimlachend en met twee oude nummers van *Marie Claire* in haar hand. Nog voordat ze haar mond had opengedaan, zweefde Romeo enkele centimeters boven het kokendhete trottoir van 6th Avenue. De vrouw, ze moest ergens halverwege de twintig zijn, had donkerblond haar en lichte ogen waarvan Romeo niet direct kon bepalen of ze groen of blauw waren. Boven haar witte satijnen blouse droeg ze een glinsterende halsketting waaraan een zilveren kruisje bungelde. Een zweetdruppel liep via haar perfecte, gebruinde hals naar beneden en verdween uit het zicht tussen het spleetje dat het begin van haar kleine maar stevige borsten markeerde. Terwijl Romeo als gehypnotiseerd naar het dunne spoor staarde dat de zweetdruppel op de hals van de vrouw had achtergelaten, realiseerde hij zich dat hij nu moest zeggen dat de aanschaf van een derde *Marie Claire* de vrouw een korting van een dollar zou opleveren, maar op dat moment vroeg een man naast haar, een Italiaans-Amerikaans type met kort zwart haar en een dure zonnebril, of hij misschien zo vriendelijk wilde zijn af te rekenen in plaats van zo opzichtig naar de borsten van zijn echtgenote te staren.

Met een harde klap belandde Romeo terug op aarde. Hij was zodanig gefixeerd geweest op de vrouw dat hij de man met de zonnebril tot op dat moment niet eens had opgemerkt. Hij zocht naar een passende reactie, maar de vrouw was hem voor. Ze keek hem aan – Ro-

meo begon weer te zweven –, verontschuldigde zich voor het lompe gedrag van haar man, en vroeg vervolgens naar de prijs van de twee *Marie Claires*.

‘Vier dollar,’ zei Romeo, met een schuine blik op de echtgenoot van de vrouw, die hem nog altijd hoofdschuddend aankeek.

De vrouw opende haar portemonnee. Romeo kon niet nalaten er een blik op te werpen en zag een officieel ogend document met de naam K. Summers erop. Terwijl ze vier dollar tevoorschijn haalde, keek hij naar haar fijnevormde handen, en dacht: Kelly? Kira? Kate?

Nadat ze had afgerekend, was ze nog even blijven staan. Met een vinger tegen haar kin gedrukt bladerde ze door een oude *Architectural Digest*, net zo lang totdat haar echtgenoot ongeduldig werd en vroeg of ze nu eindelijk door konden lopen. Romeo had zonder de man te kennen al een hekel aan hem gekregen en hoopte dat de vrouw – stond de K misschien voor Kaitlin? – extra lang zou treuzelen en misschien zelfs zou besluiten nóg een tijdschrift mee te nemen, zodat Romeo haar alsnog de korting kon geven die hoorde bij de aanschaf van drie bladen tegelijk.

Uiteindelijk was de man doorgelopen. Romeo keek hem na, inwendig juichend omdat hij nu alleen was met K. Summers, en zag dat de man zich pas op de hoek van Waverly en 6th omdraaide om te zien of zijn echtgenote hem volgde. Toen hij merkte dat dit niet het geval was, riep hij: ‘Karen, als je niet opschiet, komen we te laat bij de tandarts.’

‘Karen,’ fluisterde Romeo, waarna hij gegeneerd zijn blik afwendde omdat hij zich te laat realiseerde dat hij haar naam hardop had uitgesproken. Het was er zomaar uitgeflapt. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat de vrouw enkele seconden naar hem keek om vervolgens naar haar ongeduldig gebarende echtgenoot een eind verderop te turen. Toen hij zag dat ze aanstalten maakte om door te lopen, herstelde Romeo zich snel en zei: ‘Bij aankoop van een derde tijdschrift krijgt u een dollar korting.’

Karen Summers glimlachte weer, deze keer zonder hem aan te kijken, en zei: ‘Je hebt het gehoord. Ik heb geen tijd om een derde tijdschrift uit te kiezen. Ik moet naar de tandarts. Misschien een volgende keer.’

Misschien een volgende keer. Die avond, tijdens de metrorit naar zijn appartement in Washington Heights, had hij de woorden keer op keer in gedachten herhaald, met zijn ogen gesloten, zodat hij het glimlachende gezicht van mevrouw Summers (zoals hij haar beleefdheidshalve in gedachten noemde) erbij kon fantaseren en niet behoefde te kijken naar de bittere gezichtsuitdrukkingen van de uitgebluste New Yorkers om hem heen, die net als hij na weer een dag hard werken op weg naar huis waren.

Toen Romeo ontdekte dat mevrouw Summers iedere dag tussen één uur en halftwee zijn tijdschriftentafel passeerde, drong het tot hem door dat ze hem al wekenlang voorbij moest zijn gelopen zonder dat ze hem was opgevallen. Eerst had hij zich geschaamd voor het feit dat hij zo slecht had opgelet, maar al gauw besloot hij dat hij weinig opschoot door zichzelf met een schuldgevoel op te zadelen, en hij had de gedachte van zich afgezet. Soms meende hij mevrouw Summers kort naar hem te zien knikken als ze voorbijliep, soms keek ze strak voor zich uit (waarschijnlijk als ze haast had), maar tot nu toe was ze niet teruggekomen om een tijdschrift bij hem te kopen. Intussen vroeg Romeo zich af of ze al gescheiden zou zijn van die arrogante kerel met zijn dure zonnebril. Sinds die keer dat ze de twee *Marie Claires* kocht, had Romeo de man niet meer gezien. Dat was maar goed ook, want zelfs Stevie Wonder kon zien dat een vrouw als Karen Summers beter verdiende.

Meestal liep mevrouw Summers Romeo's tafel voorbij, maar soms dronk ze – zoals nu – een cappuccino in het Marketplace Café, een smalle, lange zaak waarvan de ingang zich pal voor Romeo's tijdschriftentafel bevond. Vanaf zijn plek achter de tafel tuurde Romeo door de glazen deuren van het café naar binnen en zag hoe ze langzaam de mintgroene kartonnen beker naar haar lippen bracht, zonder daarbij ook maar een moment haar blik af te wenden van het exemplaar van *The New York Times* dat voor haar op het tafeltje lag. Ze zag er oogverblindend uit in haar blauwe topje, beige rok en zwarte laarzen, die tot vlak onder haar welgevormde kuiten reikten. Terwijl Romeo met een vreemd gevoel in zijn onderbuik naar haar keek, leek alles om hem heen te vervagen: het verkeer, dat onafgebroken voortraasde over 6th Avenue. De stroom van toeristen die langs

zijn tafel trok en waaraan nooit een einde leek te komen. Zijn baas, Vernon Baxter, die twee meter verderop bezig was een klant te helpen, en zelfs de gezichten van Gwyneth Paltrow, Drew Barrymore en Liv Tyler, die hem vanaf de tijdschriftentafel verleidelijk glimlachend aankeken.

Romeo aarzelde en wierp een vluchtige blik op zijn baas. Vernon stond achter een tafel vol tweedehands boeken die zich naast Romeo's tafel op de brede stoep bevond, en was bezig een stel pockets van Dan Brown recht te leggen. Hoewel het hartje zomer was, en hierbuiten op straat minstens vijfendertig graden, droeg zijn baas – twee dagen geleden tweeënzestig jaar geworden – wat hij altijd droeg: Timberland-laarzen, een donkerblauwe spijkerbroek met wijde pijpen en een gevoerd spijkerjack met daaronder een vaalwit T-shirt. Romeo, gekleed in een overhemd, spijkerbroek en teenslippers, vroeg zich af hoe zijn baas het met al die kleren uithield in deze hitte.

Toen hij er tamelijk zeker van was dat Vernon geen aandacht aan hem besteedde, schraapte Romeo zijn keel en gebaarde naar het Marketplace Café. 'Vern, het spijt me, maar ik moet even naar het toilet.'

'Oké,' zei zijn baas, zonder zijn blik af te wenden van de pockets. 'En mocht je eindelijk het lef hebben haar aan te spreken: doe haar de groeten van me.'

Romeo fronste zijn wenkbrauwen. 'Haar aanspreken? Wie? Waar heb je het over?'

Kennelijk was Vernon eindelijk tevreden over hoe de pockets van Dan Brown erbij lagen – netjes ingeklemd tussen de boeken van Michael Crichton en Stephen King – want nu ging hij op het melkkrat achter de boekentafel zitten en keek Romeo aan. 'Waar ik het over heb? Laat me niet lachen, jongen. Ga nou maar snel naar binnen. Straks heeft ze haar cappuccino op en ben je te laat.'

Romeo vroeg zich af hoe het kwam dat zijn baas niets ontging – blijkbaar had de extreme hitte geen invloed op zijn opmerkingsvermogen – en dacht vergeefs na over een manier om de oude man van replek te dienen. Hij werd gered door een toerist, die bleef staan voor Vernons tafel, een boek van Bret Easton Ellis oppakte en naar de prijs vroeg.

‘Voor u? Drie dollar,’ zei Vernon, en hij trakteerde de toerist op de innemende glimlach die Romeo inmiddels door en door kende, de glimlach waarmee zijn baas de klanten het gevoel probeerde te geven dat hij ze een prachtdeal aanbood omdat hij ze om een of andere reden persoonlijk zag zitten.

De toerist – eentje van het type sportschoenen, hoog opgetrokken witte sokken en geldbuidel – kneep zijn oogleden samen, draaide het boek om en begon de achterflap te lezen. ‘Ik weet het niet, misschien heb ik deze al gelezen.’

‘Weet je wat,’ zei Vernon, ‘we maken er twee dollar van. Omdat het vandaag zulk mooi weer is en ik in een goede bui ben.’

De toerist zei dat hij dat een schappelijke prijs vond. Als hij bij thuiskomst zou ontdekken dat hij het boek al gelezen had, kon hij het immers altijd nog aan iemand cadeau geven. Hij keek even schichtig om zich heen en ritste zijn geldbuidel open.

Toen de toerist verdwenen was, wendde Vernon zich tot Romeo en zei: ‘Je vraagt je af hoe ik het kan weten, hè? Simpel. Je gaat vrijwel altijd naar Starbucks, omdat ze je daar niet dwingen iets te bestellen als je gebruik wilt maken van het toilet. Behalve als deze dame in het Marketplace Café haar cappuccino drinkt. Dan ga je hier.’

Romeo was niet van plan het te ontkennen, hij wist dat het geen zin had. Vernon keek dwars door hem heen. Als Romeo tijdens de acht weken die hij hier nu werkte één ding had geleerd, was het dat de jaren die Vernon op straat had gesleten de oude man een feilloze intuïtie hadden bezorgd.

Vernon Baxter was al ruim vijftientig jaar dakloos en beweerde dat hij nooit meer iets anders wilde. In de winter sliep hij voor vijftien dollar per nacht in een deli op 7th Avenue, in de zomer sliep hij op straat. Zijn tweedehands boeken en tijdschriften – die hij van overal en nergens aansleepte – bewaarde hij in een kluis aan Varick Street, die hij huurde voor dertig dollar per week. Hij verdiende zo’n vijfenzeventig tot honderd dollar per dag en beweerde dat hij daarvan alles kon doen wat hij wilde. Hoe Vernon precies op straat was beland, dat wist Romeo niet. Het enige dat de oude man hem had verteld was dat hij tachtig uur per week voor een multinational had gewerkt, tot hij op een dag geen zin meer had om een pak aan te trek-

ken en zich te gedragen zoals hij verondersteld werd zich te gedragen.

Romeo had de afgelopen twee jaar als uitkijk voor een drugdealer gewerkt en leerde Vernon kennen omdat hij op stille momenten zijn vaste hoek bij de krantenkiosk op 6th Avenue en 8th Street verliet om een kijkje te nemen bij de boekentafel. Af en toe kocht Romeo een boek – vaak op Vernons aanraden – en na verloop van tijd was hij korte gesprekken gaan voeren met de oude man. De korte gesprekken werden steeds langer en ze raakten bevriend.

Romeo vertelde Vernon dat hij was gestrand in de vierde klas van de middelbare school en met zijn moeder Pearl en zijn broer Russell in een klein appartement in Washington Heights woonde. Vernon, die Washington Heights kende omdat zijn oma er haar hele leven had gewoond, vroeg of het klopte dat de wijk er iets beter aan toe was dan enkele jaren geleden. Romeo bevestigde dat. Hij was vijf geweest toen de crackbendeoorlogen in de wijk hun hoogtepunt bereikten, en herinnerde zich er dan ook weinig van, maar hij zou nooit de hartverscheurende pijn vergeten die hij had gevoeld nadat zijn moeder hem een dag voor zijn vijfde verjaardag in haar kamer had geroepen om hem met roodomrande ogen te vertellen dat zijn beste vriend – de eveneens vijfjarige Eddie Mendez – de avond ervoor was doodgeschoten, volgens de politie omdat hij ‘toevallig getuige was geweest van de moord op zijn vader’. Dat was in 1991, toen de situatie in de wijk uitermate zorgwekkend was; tijdens de week dat oom Reggie een hartaanval kreeg en het loodje legde, waren er tegelijkertijd zoveel andere doden te betreuren (drie op de vijf door toedoen van schotwonden) dat het het Rivera Funeral Home aan St. Nicholas Avenue aan capaciteit ontbrak om alle nabestaanden de gelegenheid te bieden in een besloten ruimte afscheid te nemen van hun dierbaren. Zo kwam het dat de familie Easley, bij gebrek aan privérouwkamers, een plekje in de gang was aangewezen om oom Reggie de laatste eer te bewijzen. De jonge Romeo was te klein om over het randje van de kist te kunnen kijken en oom Reggie, die hij niet erg had gemogen, te zien. Maar de gebeurtenissen van die dag zouden hem altijd bijblijven, al was het maar omdat zijn moeder, vooral als ze dronken was, de neiging had hem en ieder ander die toevallig in de buurt was er ongevraagd aan te herinneren dat ‘iedereen die die dag

aan St. Nicholas Avenue naar het toilet wilde, zich eerst langs oom Reggie moest zien te wurmen’.

Nu, zestien jaar later – Romeo was inmiddels eenentwintig – ging alles er een stuk rustiger aan toe in Washington Heights. Natuurlijk waren er nog altijd de nodige incidenten, maar de tijden dat schietpartijen op straat schering en inslag waren, leken voorgoed voorbij.

Toen Vernon hem op een dag vroeg waarom hij zijn school niet had afgemaakt, zei Romeo dat hij zich er kapot verveelde. Ja, hij hield van boeken. Maar niet van het soort dat ze op school voorschreven. Boeken met wiskundige formules of over grammatica waren saai, ze hadden niets te maken met het echte leven.

‘Wat zou je ervan denken om voor mij te komen werken?’ had Vernon een maand of drie geleden ineens aan Romeo gevraagd. ‘Mijn vaste partner Mo, die de tijdschriften doet, heeft me laten weten dat hij vanaf volgende maand voor een groenteboer in de East Village gaat werken, en van de politie mag geen van ons meer dan één tafel bemannen. Als ze zien dat ik in mijn eentje twee tafels beheer, flikkeren ze mijn handeltje linea recta in de dichtstbijzijnde afvalcontainer.’ Vernon grijnsde: ‘En wat jou betreft, ik denk dat dit werk je meer ligt dan op de uitkijk staan voor een of andere drugdealer.’

Romeo schrok en deed een stap naar achteren. Hij had Vernon nooit verteld wat hij voor werk deed.

‘Rustig maar, jongen,’ zei Vernon. ‘Ik ga echt de politie niet belen. Als ik dat had willen doen, was je hier allang niet meer geweest. Ik heb je al een paar maanden in de smiezen.’

‘Maar hoe...’ begon Romeo, teleurgesteld over het feit dat hij kennelijk te opzichtig te werk was gegaan, erop vertrouwend dat iedereen op straat met zijn eigen zaken bezig was en geen aandacht aan hem besteedde.

‘Hoe ik weet wat voor werk je doet?’ Nu moest Vernon lachen. Hij pakte een lege melkkrat en gebaarde Romeo erop te gaan zitten. ‘Dat is nogal eenvoudig. Je staat altijd daar bij de krantenkiosk, op de hoek van 6th Avenue en 8th Street. Soms maak je een rondje langs Washington Square en weer terug via Waverly, maar je bent nooit lang weg. De hoek van 6th Avenue en 8th Street is je werkplek. Wan-

neer je een klant aan de haak hebt geslagen, ga je naar een muntjes-telefoon en pleeg je een telefoontje. Daarna stuur je de klant naar de overkant en laat je hem wachten voor de bloemenwinkel. Nog geen vijf minuten later komt er vanuit de richting Greenwich Avenue een meisje op een fiets aan, met een grote plastic container op haar bagagedrager. Ze heeft van die lange, pluizige dreadlocks en doet haar uiterste best om door te gaan voor een pizzakoerier. Met succes, want ze is er nog steeds. Het meisje wenkt de klant, die haar volgt, de hoek om, waarschijnlijk op weg naar een drugspand of portiek waar de deal wordt gesloten.'

Romeo wist niet goed hoe hij moest reageren. 'Ik...'

'Luister,' zei Vernon. 'Je hoeft niets te zeggen, het zijn verder mijn zaken niet. Waar het om gaat, is dat ik het gevoel heb dat jij genoeg hersens hebt om iets anders met je leven te doen dan op een straat-hoek staan. Je houdt van lezen, toch? Nou, ik kan je dertig dollar bieden voor een dag werk. Dat is waarschijnlijk heel wat minder dan wat je verdient met je huidige baantje, maar je kan hier lezen wat je wilt, en ik heb er geen problemen mee als je af en toe een boek mee naar huis neemt. Een ander voordeel is dat je minder risico loopt om tijdens je werk te worden doodgeschoten door ontevreden klanten. Wat zeg je ervan?'

En dus werkte Romeo nu hier, achter een grote tafel met tweedehands tijdschriften. Vernon verkocht alles wat hij te pakken kreeg: bladen als *Cosmopolitan*, *National Geographic*, *Marie Claire*, *Playboy*, *Vanity Fair*, *Town & Country*, *Architectural Digest*, *Penthouse* en *Esquire*, maar ook catalogi van Victoria's Secret, Christie's en L.L. Bean.

Romeo had even moeten wennen aan zijn nieuwe baantje, maar was zich al snel thuis gaan voelen. Hij hield ervan naar de mensen te kijken die langsliepen en zich af te vragen wat ze voor de kost deden en waar ze naar op weg waren. Hij bestudeerde het zenuwachtige gedrag van iedereen die ging pinnen bij de geldautomaat even verderop, en hij verbaasde zich over het vertrouwen dat zijn baas stelde in zijn evenwichtsgevoel; de oude man zat onbevreesd op zijn melkkrat terwijl het verkeer op 6th Avenue nog geen halve meter achter hem voorbijraasde. Hij had Vernon nooit gevraagd of hij niet bang was dat het krat het een keer zou begeven en hij naar achteren zou vallen,

de straat op. Dat angstbeeld was de reden dat Romeo gedurende de acht weken die hij hier inmiddels werkte nog nooit op het krat had gezeten dat Vernon hem op zijn eerste werkdag had gegeven. Romeo bleef liever staan, wat als voordeel had dat hij makkelijker de aandacht trok van de vele mensen die zijn tafel passeerden en dat hij tegelijkertijd een oogje kon houden op de hoek van 6th Avenue en Waverly om te zien of Zij eraan kwam.

‘Hé, Romeo, alles kits?’

Romeo schrok op uit zijn overpeinzingen. Hij werd zodanig in beslag genomen door zijn gedachten en de hypnotiserende manier waarop mevrouw Summers van haar cappuccino nipte, dat hij niet had gezien dat Vlinder naast Vernons tafel was opgedoken. Vlinder was een sympathieke crackjunkie die Vernon kende van vroeger, en die bij mooi weer soms ’s nachts Vernons tafel in de gaten hield. Vernon betaalde hem er twaalf dollar voor en bespaarde zich op die manier een wandeling van acht blokken naar zijn kluis in Varick Street.

Romeo wilde Vlinder groeten, maar zijn baas was hem voor.

‘Onze jonge vriend is verliefd, Vlinder. Daarom reageert hij een beetje traag.’

‘Liefde,’ zei Vlinder, op een toon alsof hij er alles vanaf wist. ‘Dat is mooi. En? Wie is de gelukkige?’

Vernon knikte in de richting van de glazen deuren van het Marketplace Café. ‘Die chique dame met haar krant en haar cappuccino met kaneel. Ze weet het alleen zelf nog niet. Maar Romeo gaat zo naar het toilet en dan zal hij het haar vertellen. Toch?’

Romeo keek naar de grond. ‘Ik vertel het haar als de tijd rijp is.’

‘Als de tijd rijp is...’ Vernon keek hem met samengeknepen ogen aan. ‘Jezus, je meent het serieus, hè?’

‘Waarom zou ik het niet serieus menen? Ik vind haar leuk.’

Vernon frunnikte wat aan zijn spijkerjack. ‘Ik weet niet hoe ik dit het best kan uitleggen, Romeo. Maar als ik haar zo zie, denk ik dat ze ergens hier in de Village woont, in een heel groot huis, en—’

‘Vernon bedoelt te zeggen dat je geen schijn van kans maakt,’ onderbrak Vlinder hem. ‘Ze ziet je niet staan.’

‘Ze glimlachte anders wel naar me toen ze hier twee weken terug een tijdschrift kocht.’

‘Ze *glimlachte* naar je... Shit, jij hebt het echt zwaar te pakken.’ Vlinder zuchtte, keek Romeo hoofdschuddend aan en wendde zich vervolgens tot Vernon Baxter. ‘Vern, zal ik je eens wat vertellen? Die jongen van jou is helemaal in de war door al die boeken die hij leest. Hij snapt niet dat al die schrijvers alleen maar schrijven wat de mensen willen lezen, net als filmmensen in Hollywood. Arme jongen wil mooi, rijk meisje, kan haar eerst niet krijgen, maar dan ineens wel omdat het rijke meisje op zijn *karakter* valt... Ik bedoel: kun je grotere onzin dan dat verzinnen? Dit is het echte leven, niet een of andere film.’

‘Oké,’ zei Romeo. ‘Geef me dan één goede reden waarom ik haar niet zou kunnen krijgen.’

Vlinder grijnsde. ‘Ik kan wel tien redenen bedenken, jochie, maar om het simpel te houden: wat halen wij als we naar het Marketplace Café gaan?’

Romeo fronste. ‘Koffie?’

‘Juist,’ zei Vlinder. ‘We halen koffie.’ De oude junk gebaarde naar Karen Summers. ‘Dát, beste vriend, is cappuccino met kaneel.’

‘Ik word gek van die hond,’ zei Sean Withers tegen Elizondo. ‘Vorige week had-ie diarree en heeft hij de hele serre ondergescheten. Ik zeg er iets van tegen Vivian, en wat krijg ik te horen: “Sean, het arme dier is ziek.” Tja, dat zal best, maar waarom kan hij niet gewoon *buiten* ziek worden? Ik heb een achtertuin van dertig vierkante meter, maar nee, dat beest kiest uitgerekend de serre om eens lekker leeg te lopen. En geloof het of niet, maar Vivian presteerde het ook nog om hem een compliment te maken. Ze vond het goed van hem dat hij het op de plavuizen had gedaan, zodat het makkelijk op te ruimen was.’

Elizondo zei: ‘Daar heeft ze wel een punt. Stel je voor dat hij het tapijt in de woonkamer had verziekt.’

Sean knipperde met zijn ogen. ‘Begin jij nou ook al?’

‘Wat?’

‘Laat maar,’ zei Sean, terwijl hij zijn pezige Cubaanse vriend bestudeerde en dacht: ongelooflijk, vijf jaar geleden stond je bij Subway broodjes te smeren en te controleren of alle werknemers wel netjes hun handen wisten na het plassen. Je was niemand. Ik bezorg je een écht leven en als dank sta je me hier, nota bene in mijn eigen huis, te vertellen dat mijn vriendin gelijk heeft als ze beweert dat ik blij moet zijn als die klotehond van haar de serre bevuilt. Wat is er met deze wereld aan de hand?

Ze stonden op de schietbaan die Sean een jaar geleden onder zijn huis aan 164th Street had laten aanleggen, en waren omringd door geluiddicht grijs isolatiemateriaal. Sean droeg een lichtgroen flanelen overhemd dat volgens de meisjes in de club zijn donkere huid

‘heerlijk sensueel deed uitkomen’. Achter op het overhemd stond in rode letters SEAN. In zijn rechterhand had hij een mok Yohimbe-thee, in zijn linker de Glock 22 die Elizondo recentelijk had aangeschaft en die hij vandaag had meegenomen zodat Sean hem kon uitproberen. Dat had hij zojuist gedaan, op een poster van een woest uitzijnde verkrachter die een blonde vrouw met buitensporig grote borsten in bedwang hield. De verkrachter had inmiddels drie gaten in zijn voorhoofd. Eén kogel had zijn doel gemist en had de blonde vrouw in haar schouder getroffen. Hoewel Sean behoorlijk chagrijnig was over de schijterij van Vivians hond, moest hij toegeven dat het gejaagde gevoel dat hem vanochtend in de greep hield meer te maken had met wat er gisteren was gebeurd dan met de herinnering aan de berg diarree in de serre. De serre kon hij afsluiten. De diarree kon hij vergeten totdat Vivian klaar was met winkelen en naar huis kwam om de rommel op te ruimen.

Voor wat er gisteren was gebeurd kon hij zich niet afsluiten. Hij kon het evenmin vergeten. Een van zijn dealers, een jonge knaap die Curtis Perlin heette, was aangehouden tijdens een verkeerscontrole. Curtis had de dienstdoende agenten met een brede glimlach zijn papieren laten zien. De agenten hadden er nauwelijks naar gekeken. Ze vroegen Curtis of hij even uit de auto wilde stappen. Dat bracht Curtis in verwarring. Hij zei: ‘Uit de auto stappen? Waarom?’

De agent die het woord voerde had langs hem heen gekeken, en Curtis zei: ‘*Wat?*’

Toen was hem kennelijk iets gaan dagen, want hij had de blik van de agent gevolgd en zag dat die was gericht op de passagiersstoel, waarop Curtis een paar scheermesjes en een rietje had laten liggen.

‘O, *dat*,’ zei Curtis. ‘Ik ben op weg naar mijn nichtje, ze is vandaag vier geworden, die spulletjes zijn voor haar. Een cadeautje.’

‘Je geeft je nichtje scheermesjes voor haar verjaardag?’ vroeg de agent die het woord voerde.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb het over dat rietje. Die scheermesjes zijn voor mijn vriendin.’

‘En dat witte spul ernaast is waspoeder?’

‘Huh?’ zei Curtis.

De agenten hadden Curtis met zijn neus op het asfalt gedrukt en

hem handboeien omgedaan, terwijl Curtis maar bleef herhalen dat hij niet begreep waar ze zich druk over maakten. Sinds wanneer was het immers verboden op weg te zijn naar een verjaardag?

Toen zei een van de agenten: 'We gaan even in de kofferbak van je auto kijken, Curtis. Misschien vinden we nog meer cadeaus.'

Dat was het moment waarop Curtis om een advocaat had gevraagd.

In de kofferbak zat zes kilo cocaïne, een hoeveelheid die Curtis – mede dankzij het feit dat hij al de nodige veroordelingen op zijn naam had staan – een gevangenisstraf van zo'n twintig jaar zou gaan opleveren. Op dit moment zat Curtis in de gevangenis van Rikers Island, in afwachting van zijn proces.

Curtis Perlin was een probleem. Hij wist niet veel, maar genoeg om Sean behoorlijk wat narigheid te bezorgen. Gezien het rietje en de scheermesjes op de passagiersstoel had Curtis zijn oude gewoonte weer opgepakt. Het was een slecht teken. Sean nipte van zijn thee en zag Curtis voor zich: een lange, magere jongen van twintig, op zijn brits in dat enorme gevangeniscomplex. Zonder iemand om mee te praten. Zonder zijn cocaïne. Eerst zouden ze hem een paar dagen aan zijn lot overlaten; Curtis zou vast in trek zijn bij de homo's. Daarna zouden ze hem apart nemen en vertellen dat er een mogelijkheid was tot strafvermindering, of overplaatsing naar een speciale afdeling. Maar alleen in ruil voor waardevolle informatie. Ze zouden hem onder druk zetten...

Maar misschien viel het mee. Misschien waren het rietje en de scheermesjes gewoon toeval geweest. Misschien had Curtis niets gebruikt en had hij gewoon een fatale stommitieit begaan door die spullen daar zo open en bloot te laten rondslingeren. Als Curtis niet opnieuw in de ban van de coke was geraakt, bestond er een kans dat hij zijn mond zou houden. Bleef het feit dat hij er samen met die onbetrouwbare kloothommel van een Ronnie Montez een privé-handeltje op na had gehouden.

Sean had Montez nooit vertrouwd. Waarschijnlijk was het Montez geweest die Curtis had overgehaald om samen op avontuur te gaan. Curtis was altijd een meeloper geweest. Montez was een tamelijk simpele ziel, maar wel eentje met een ongezonde dosis persoonlijke ambitie.

‘Je zit weer te piekeren over Ronnie en Curtis,’ zei Elizondo.

Sean zweeg even, gaf de Glock met een goedkeurend knikje terug aan Elizondo, en zei: ‘Wat Ronnie betreft ben ik er wel uit. Ik had dat stuk ongeluk al veel eerder moeten lozen. Maar van Curtis had ik dit niet verwacht. Ik ben bang dat hij weer aan de shit is en zich daarom zo makkelijk liet overhalen. Wat denk jij ervan?’

Elizondo legde aan en mikte op het hoofd van de verkrachter. ‘Ik zou het niet weten. Ik heb die jongen al in tijden niet meer gezien. Zei je niet dat er een of andere boekverkoper is die er wellicht meer van weet?’

‘Ja,’ zei Sean. ‘Maar dat komt later. Eerst gaan we Ronnie met een bezoek vereren. Ik kreeg een uur geleden een belletje van een van mijn koeriers op Amsterdam Avenue. Hij zag Ronnie vanochtend vroeg met een zak boodschappen een appartementencomplex aan Fort Washington Avenue binnenglippen. Die klootzak heeft zich goed verstoppt.’

‘Blijkbaar niet goed genoeg,’ zei Elizondo, terwijl hij de trekker overhaalde en vervolgens tevreden glimlachte omdat er een vierde gaatje in het voorhoofd van de verkrachter bij was gekomen.

Ze zaten nu in Seans nieuwe SUV, een zilverkleurige Mercedes die volgens de slijmerige verkoper die hem de wagen enkele weken geleden had verkocht binnen vijf tellen een snelheid van honderd kilometer per uur kon halen. Sean had een paar keer geprobeerd erachter te komen of de verkoper de waarheid had gesproken, maar de vele stoplichten op Manhattan maakten een betrouwbare test onmogelijk. En eigenlijk kon het hem ook geen moer schelen hoe snel de wagen optrok. Hij hechtte meer waarde aan de geluidskwaliteit van de vele speakers die hij had laten inbouwen, en die was nagenoeg perfect. Wanneer hij bij een stoplicht even zijn ogen dichtdeed, zoals nu, leek het wel of P. Diddy persoonlijk naast hem in de auto zat.

Hij schrok op toen hij Elizondo hoorde zeggen dat het stoplicht op groen stond. Op hetzelfde moment begonnen de auto's achter hem te claxonneren. Sean keek geïrriteerd in het achteruitkijkspiegeltje, zag een dik mannetje met een ronde bril en vlassig blond haar en moest de aandrang onderdrukken zijn middelvinger op te steken.

In plaats daarvan zette hij de muziek nog wat harder en wachtte met optrekken totdat het licht op oranje sprong. Het dikke mannetje bonkte op zijn stuur, maar was te laf om nog een keer te claxonneren.

‘Ik overdrijf echt niet,’ zei Sean. ‘Vorige week was het diarree, deze week is het pis. Ik bedoel: dat beest lékt gewoon. Er komen om de haverklap druppeltjes pis uit dat kleine harige pikkie van hem. Het huis ligt er vol mee. Vanochtend maakte ik Vivian erop attent, en wat krijg ik als antwoord: “Weet je het zeker, lieverd? Ik heb nog nooit één druppel urine gezien.” Ik zeg: “Dat klopt, Vivian. Dat komt omdat ze heel snel opdrogen, die druppels, of omdat ik ze opruim terwijl jij aan het winkelen bent of je dromen laat verklaren bij die verdomde droomgroep.” Je had haar gezicht moeten zien. Ze keek me aan alsof ze dacht dat ik het hele verhaal ter plekke verzong om haar dwars te zitten, god mag weten waarom. Maar goed, uiteindelijk zegt ze: “Weet je zeker dat het geen druppels *thee* zijn?” En ik zeg: “Ja, Vivian. Heel zeker. Weet je waarom? Omdat ik vanochtend met mijn blote voeten in die troep stapte toen ik onderweg was naar de keuken. Dus vóórdat ik überhaupt de kans had gehad om thee te zetten, laat staan te mórsen.” Hoe dan ook,’ vervolgde Sean, terwijl hij het dikke mannetje steeds kleiner zag worden in de achteruitkijkspiegel, ‘ik heb haar min of meer gesmeekt of ze dat beest een keer meeneemt naar een dierenarts in plaats van naar de zoveelste designwinkel omdat hij weer eens nieuwe kleren nodig heeft. En zowaar: ze beloofde plechtig dat ze hem vandaag, voor ze naar haar droomgroep gaat, zal laten nakijken.’

De warme lucht die door de open raampjes van de SUV naar binnen stroomde, rook naar uitlaatgassen en gesmolten asfalt. Ze waren nog zo’n tien minuten verwijderd van het appartementencomplex aan Fort Washington Avenue, waar – als de informatie die Sean van de koerier had gekregen tenminste klopte – Ronnie Montez zich schuilhield.

‘Koopt ze kléren voor dat beest?’ vroeg Elizondo.

‘*Designkleding*,’ zei Sean. ‘Drie weken geleden zegt ze ineens tegen me: “Sean, moet je kijken: Zebra” – zo noemt ze hem vanwege die twee zwarte streepjes op zijn rug – “ligt helemaal te rillen in zijn mandje.” Ik zit televisie te kijken en heb geen zin in een lang gesprek,

dus ik mompel iets in de trant van “het gaat wel weer over”, maar ze is niet van plan het erbij te laten. Wat blijkt: ze heeft ergens iets gelezen over een hond die longontsteking zou hebben opgelopen door toedoen van de airconditioning. En dan komt de aap uit de mouw: er is op Madison Avenue een of ander winkeltje dat alleen maar kleren voor honden verkoopt. Ze heeft er een heel leuk en bovendien praktisch zomerjasje gezien voor dat beest. Ik kijk haar aan en denk: een hond met een zomerjas? Maar goed, ik heb geen zin in ruzie, dus ik vraag haar beleefdheidshalve wat dat grapje moet kosten. Tweehonderdnegenenzestig dollar, antwoordt ze, zonder met haar ogen te knipperen. Ik zeg: “Tweehonderdnegenenzestig dollar?” En zij zegt: “Ja. Het is roze. Zijn lievelingskleur.” Ik denk: ze neemt me in de maling. Maar als ik haar aankijk, zie ik dat ze het meent. Dus ik zeg: “Vivian, we hebben het over een h^ónd. Je kunt niet weten wat zijn lievelingskleur is.” “Ja, dat kan wel,” antwoordt zij doodleuk, “ik had vannacht een droom en daarin heb ik het hem gevraagd.” Ik begin me op te winden, zet de televisie uit en zeg: “Wacht even. Je vroeg hem naar zijn lievelingskleur en toen gaf dat beest *antwoord*? Alsof hij een mens was?” “Ja,” zegt ze bloedserieus. “Hij zei dat roze zijn lievelingskleur is.” Ik schud vertwijfeld mijn hoofd, waarop zij als door een adder gebeten reageert en zegt: “Ik was al bang dat je moeite zou hebben met roze. Daarom heb ik Zebra in mijn droom ook meteen naar zijn tweede keus gevraagd. Hij moest er even over nadenken, maar uiteindelijk kwam hij met blauw.”

Sean week uit voor een taxi, draaide Fort Washington Avenue op, waar gelukkig wat minder verkeer was, en vervolgde: ‘Ik staar haar een tijdlang aan en denk koortsachtig na over een manier om het gesprek naar een acceptabel niveau terug te brengen. Uiteindelijk vraag ik haar wat ze in hemelsnaam bedoelt met haar opmerking dat dit peperdure zomerjasje “bovendien praktisch” is. Ze begint van oor tot oor te stralen en zegt: “Er zit een speciale voering bij, die kun je er met klittenband aan vast doen. Op die manier is het ook nog een winterjas...”’

Omdat Elizondo niet reageerde, zoals meestal wanneer Sean klaagde over Vivian, bekeek Sean zichzelf in het achteruitkijkspiegeltje. Zijn zwarte kroeshaar was kort geknipt en zag er zoals altijd

piekfijn uit. Hij moest nog een beetje wennen aan het subtiële zigzagmotief dat hij vlak boven zijn oren had laten aanbrengen, maar hij was er niet ontevreden over. De gouden schakelketting om zijn nek, waaraan de letter S bungelde, glom in het zonlicht.

Terwijl hij met een half oog de huisnummers op Fort Washington Avenue in de gaten hield, probeerde hij zich te herinneren waarom hij Vivian ooit mee naar huis had genomen. Voor de eerste keer had hij nog wel een verklaring: hij was geil geweest, en Vivian eenentwintig en een schoonheid. Maar daarna? Hij kon zich niet herinneren dat ze het er ooit over hadden gehad dat ze bij hem zou komen wonen. Nee, het was gewoon... *gebeurd*. Al wat ze deed was wandelen met dat beest, winkelen met zijn creditcard en naar haar droomgroep gaan. Het enige positieve was dat ze het nog niet over trouwen had gehad. Stofzuigen of iets anders aan het huishouden doen was er niet bij, en koken kon ze eigenlijk ook niet. Of was hij nu te negatief? Ja, misschien wel: hij moest haar nageven dat ze best lekker neukte. Maar hetzelfde gold voor de paaldanseressen in Lenny's, zijn club, en die lieten het wel uit hun hoofd om uit winkelen te gaan met zijn creditcard.

Hij drukte het gaspedaal wat dieper in en voelde de wind op zijn gezicht. Onder hem spon de motor van de Mercedes als een tevreden kater. Ondanks zijn irritaties van eerder die dag merkte hij dat het rijden in de suv hem langzaam maar zeker kalmeerde. De comfortabele stoel, het zoemen van de motor en het geluid van P. Diddy herinnerden hem op een subtiële manier aan de tijd waarin hij net als loopjongen was begonnen en nauwelijks van dit leven had durven dromen. Het herinnerde hem eraan dat de problemen met Curtis Perlin en Ronnie Montez betrekkelijk waren. Kleinigheden. Meer niet. Het veranderde niets aan het feit dat hij de onbetwiste nummer één in de wijk was. Hij had een dure wagen onder zijn reet. Zijn soldaten keken tegen hem op. En dat allemaal dankzij Rio Borgetti, een oude Dominicaanse dealer uit zijn straat, die hem op jonge leeftijd ooit had verteld hoe je het deed, aan de top komen. 'Eigenlijk zou je dit kunnen zien als een algemene levenswijsheid,' had de oude Rio gezegd, twee dagen voordat hij bij de deli op de hoek drie kogels in zijn donder kreeg en ter plekke de pijp uit ging. 'Je moet weten wat je

wilt. Als je weet wat je wilt, en je gaat vervolgens over lijken om dat te bereiken, dan kom je er vroeg of laat wel.' En dus dacht Sean vaak en intensief aan alles wat hij wilde hebben. In sneltreinvaart werkte hij zich op in het circuit, net zo lang totdat hij op een goede dag – heel wat jaren en vele slachtoffers later – niet hoger kon en hij aan het hoofd stond van zijn eigen legertje. Op aanraden van wat vakbroeders verdiepte hij zich vervolgens in het witwassen van drugsgeld, wat ertoe leidde dat hij inmiddels de rechtmatige eigenaar was van een eigen pand in Washington Heights, een nachtclub en zes fitnesscentra. Zijn jonge soldaten gebruikten alleen gestolen mobieltjes of goedkope prepaid-apparaten die ze na een paar dagen weggooiden. Geen politieman of rechter zou hem ooit iets kunnen maken, mits hij de zaken voorzichtig bleef aanpakken.

Voorzichtigheid. Ja. Daar draaide alles om in deze business.

Recht voor hem zag hij een aftands appartementencomplex van grijs baksteen opdoemen, ingeklemd tussen een schoonheidssalon en een deli. Hij stuurde de suv richting het trottoir, en parkeerde zo'n dertig meter voorbij het verwaarloosde gebouw. Terwijl Elizondo zijn nieuwe Glock laadde, haalde Sean zijn Beretta uit het dashboardkastje en schroefde er een geluiddemper op. Vervolgens stak hij het wapen achter zijn broekband en fatsoeneerde zijn overhemd zodat de Beretta niet meer te zien was. Hij keek Elizondo aan en zei: 'Ik heb er geen probleem mee als je die Glock meeneemt, maar ik wil niet dat je hem gebruikt. Dit regel ik zelf.'

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of – als ze werkelijk bestaan – worden op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 414 1133 4

© 2007 Elvin Post

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie Janni Chavakis/zefa/Corbis

Foto auteur Bildwerk Berlin/David Bers

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem